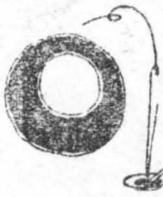

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΖΩΝ ΝΙΡΕΒΙΝ

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ

ΣΟΙ έχουν ραδιόφωνο, τυχαίνει καμιά φορά να γίνουν άορατοι μάρτυρες ενός άγριου δράματος ή μιας σπαραχτικής τραγωδίας, που έκτυλλοσεται πολλές χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά τους. Θα σάς διηγηθώ μία τέτοια περιπέτεια, που μου συνέβη μία νύχτα του περασμένου χρόνου στη Νέα Υόρκη και που άναστατώσε όλο τον κόσμο. Ή έφημεριδα, όπως πάντα, έγραψαν τα πιο άπίθανα πράγματα. Ωστόσο εγώ ύστερ' από μια προσεκτική έρευνα, κατόρθωσα να διαφωτίσω το σκοτεινό μυστήριο αυτής

της τραγωδίας, που ό επιλόγιος της γράφτηκε στο ραδιοφωνικό σταθμό της Νέας Υόρκης με μία πιστολιά.

Εκείνη τη νύχτα, ήμουν προσκαλεσμένος στο σπίτι του φίλου μου Τζώρτζ Λάμεντ, στον έκλεκτο γειτώ, παράσασε στο καπιωτήριο, για να θυμηθώμε λίγο τα περασμένα. Ο Λάμεντ είχε παντρευτή δώ κι' ένα χρόνο τη μέ Τζόαν Κούβερν, την όμορφη κόρη του συμβολαιογράφου Έντοντ Κούβερν, ο οποίος ήταν γνωστός για τα πλούτη του. Ήταν μία χαριτωμένη Άμερικανίδα, που άγαπούσε τό σπόρ, τά κόκταλς και τίς περιπέτειες. Ο φίλος μου την είχε γνωρίσει στο τέρραν του Χόκεϋ. Τό ειδυλλίο τους διήρκεσε μόνο μία έβδομάδα. Σ' αυτό τό διάστημα, κατάλαβαν ότι ό ένας ήταν πλασμένος για τόν άλλον και παντρεύτηκαν... Τό νοικοκυριο τους ήταν τελείως άμερικάνικο. Συναϊντόντουσαν μόνο τό βράδυ στο τραπέζι. Όλη τη μέρα ο Λάντεντ την περνούσε στο γραφε ο του, στη Λέανη και στα δικαστήρια. Όσο για τίς γυναίκα του έκανε σπόρ, ήταν πρόεδρος μιας φιλανθρωπικής έταιρείας και περνούσε όλη τη μέρα της έξω από τό σπίτι. Τό βράδυ, στο τραπέζι, δεν είχαν βέβαια καιρό για να διηγηθώ ό ένας στον άλλο πώς πέρασε τίς ώρες του. Γι' αυτό συζητούσαν για έντελώς ζογατα πράγματα και τέλος πήγαιναν να ησυχάσουν στο διαμερίσμα τους. Κι' οι δύο τους ήταν εύχρηστοί από τη ζωή τους, που δεν τους είχε κάνει να παραγνωρισθώ και να μαλώνουν. Κι' αυτό ύποστήριξε κι' ο φίλος μου:

—Ξέρεις, μου έπτε, γιατί τό περισσότερα άνδρώνα στην Άμερική ζούν άμερικάνικα; Γιατί ούτε ο σύζυγος, ούτε η σύζυγος δεν ξέρουν όλα τα μυστικά τους. Κάθε άνδρας έχει ώριωμένες άδυναμίες και φυσικά, όταν παντρευτή, δεν μπορεί να κόψη κάθε σχέσι με τό παρελθόν του. Κι' ό πιο ασήμαντος άνδρας, έχει μία περιπέτεια στη ζωή του, που βέβαια δεν τελειώνει όταν παντρευτή. Ήπειτα κι' οι διάφοροι φίλοι δεν τόν αφήνουν ήσυχο. Διαρκώς τόν παρασύρουν σ' εύθυμες διασκεδάσεις. Τό ίδιο κι' η γυναίκα. Κάθε όμορφη Άμερικανίδα έχει τά ελέρτ της, τούς θαυμαστές της. Δεν μπορεί λοιπόν να τούς ξεγράψει όλους αυτούς και ν' άφοσιωθή στον άνδρα της. Ή γυναίκες όμως του Νέου Κόσμου είν' ειλικρινείς. Σπάνια να ξεγελάσουν τόν άνδρα τους. Όταν βαρεθών τη συζυγική ζωή, πο τό δηλώνουν κι' όλα τελειώνουν με τόν πιο καλό τρόπο. Οι σύζυγοι στην Άμερική δεν είνε καθόλου περιεργοί.

Κύτταξα τόν Τζώρτζ Λάμεντ. Κόπνιζε ήσυχα τό πούρο του. Φαινόταν ότι πίστευε τυφλά σ' όσα μου είχε εξομολογήσει. Ήπειτα μου έπτε πάλι για να διώξω κάθε πονηρή σκέψη άπ' τό μυαλό μου:

—Απόψε η γυναίκα μου είνε προσκαλεσμένη σε μία φίλη της. Έλπίζω να τή συγχάρησει.

Γιά ν' άποφύγω ν' άπατήσω στο φίλο μου, τηλεόμοσα στο ραδιόφωνο και τ' άνεια. Ένα κόμα μουσικών τόνων σκοπίστηκε στο δωμάτιο. Ήπειτα άκούστηκαν ή τρέλιες ενός βιολιού.

—Βουδωπέστη; με ρώτησε ό Λάμεντ.

—Ναι, τού απάντησα, μία πρηνή συναυλία. Μείνασα λίγη ώρα άκούοντας την παθητική μουσική τών Τοιγγάνων. Ο Λάμεντ φαινόταν ότι δεν καταλάβαινα και τόπο από αίσθηματα.

—Θέλετε, μου έπτε έξαφνα, να αφήσουμε τη μουσική και ν' άκούσουμε τη διάλεξι του μίστερ Ντόμιναντ;

—Ποιος είν' ατέξ; ρώτησα τόν Λάμεντ.

—Ένας σπουδαίος άνδρας και παλιός φίλος της γυναίκας μου. Έμεινε τρία χρόνια σ' ένα έσημο νησι τό Ειρηνικό. Καθώς καταλαβαίνεις λοιπόν, έχει να μας διηγηθώ πολύ ένδραφέροντα πράγματα. Είνε ό μόνος ναυαγός που γλύτωσε από τό

θάνατο στην τρομαχτική καταστροφή του ύπερωκεανείου «Νέλσον». Ή διάλεξι του άρχισε στις έντεκα.

Δέν θέλησα να χαλάσω τό χατήρι του φίλου μου. Ή αλήθεια είνε όμως ότι μ' άβιναν άσυγκίνητο αυτά τά ήρωϊκά κατορθώματα τών Άμερικανών Ροθινσώνων. Όσα είχε διαβάσει, ήταν τόσο ψεύτικα, τόσο ύπερβολικά...

Ξαπλώθηκα ώστόσο σε μία πολυθρόνα, άναψα ένα τσιγάρο κι' άφησα τό φίλο μου να πάρη τό σταθμό της Νέας Υόρκης. Στην άρχη, ό διευθυντής του σταθμού παρουσίασε στους άκροατές όλο του κόσμου τόν τολημειό Ροθινσώνα κι' έπλεξε με λίγα λόγια τό έγκώμιό του. Ήπειτα άκούστηκαν ζωηρά χειροκροτήματα και τέλος άκούστηκε ή φωνή του μίστερ Ντόμιναντ. Ήταν ξερή και μονότονη.

—Κυρίες και κύριοι, έπτε, σάς εύχαριστώ που κάνατε τόν κόπο να μ' άκούσετε. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε με πώς λαχάρνα περιμένα αυτή τη στιγμή, για να σάς άποκαλώμ τό μεγάλο μυστικό μου. Κανείς δεν θά τολμήση να με διακόψη. Έχω παρακαλέσει να μ' αφήσουν μόνο μπροστά στο μικρόφωνο και κλειδύωσα τήν πόρτα της αίθουσας. Είνε μία παραξενιά μου...Δέν θά ήθελα να ήρθικετα κανένας σ' αυτό τό δωμάτιο. Έχω ένα κακό προαίσθημα, γιατί σήμερα έλαθα έν' άπειλητικό γράμμα από μία κυρία. Μ' άπειλεί ότι θά με κών να πληρώσω πολύ άκριβιά τήν άναδούα μου...

—Ω, ώ! Έκανε ό Τζώρτζ Λάντεν, ό Ντόμιναντ έτοιμάζει φαίνεται καμιά μπόμπα! Πρόσχε, φίλε μου, να μη χάσης καμιά λέξι. Όλ' αυτά είνε τόσο ένδιαφέροντα.

—Δέν φοβούμαι, συνέχισε ό Ντόμιναντ, αυτές τίς απειλές της. Πρέπει τέλος να μάθη όλος ό κόσμος τήν τραγωδία, που έδώ και τέσσερα χρόνια μ' έκανε να φύγω από τη Νέα Υόρκη και να τρωθώ τό μαρτύριο που ύπέφερα. Αυτή τη γυναίκα την είχα γνωρίσει σ' ένα φιλικό σπίτι. Μου έδωσε τόσο θάρρος, ώστε τήν αγάπησα. Εκείνη όμως ήθελε να ποιήη μοναχά μαζί μου. Ή σχέσις μας ήταν πάρα πολύ στενής. Μία μέρα μου εξομολογήθηκε ότι θά εφευρε στον κόσμο ένα παιδί. Πρέπει να παντρευτώμε.

της φώναξα εύτυχισμένος. Εκείνη γέλασε σαρκαστικά: «Όχι, μου απάντησε, είσαι τόσο βαναυσος, που φοβάμαι να γίνω γυναίκα σου. Τό παιδί δεν θά ήθ' τό εώς τίς μέρες...» Μάταια προσπάθησα να τή, υπεταίπω. Στην άπελπισία μου τήν φοβέρισα ότι θά τήν καταγγέλω στην Άουτινία: «Δέν θά σε πιστέψουν, μου έπτε μ' άπάθεια. Έχω τά μέσα να τούς άναγκάσω να μη τό πιστέψουν. Όσο για σένα, δεν θά με ξαναδής. Όλ'α πεία τελείωσαν μεταξύ μας». Δέν ήξερα τί να κάνω. Στην άπελπισία μου, προτίμησα να φύγω από τη Νέα Υόρκη. Αποθιβάθηκα λοιπόν στο «Νέλσον». Μα πριν να σάς διηγηθώ τίς περιπέτειές μου, θά πω σ' όσα είνε αλήθεια της γυναίκας.

Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε μια αυστηρή γυναικεία φωνή, που έλεγε:

— Αν αγάπησ τη ζωή σου, κλεισε τό στόμα σου!

Ο Λάμεντ έγινε κάτωχος. Είχε άγνωρίζσει τη φωνή της γυναίκας του! Τήν ίδια στιγμή άκούστηκαν δυό πυροβολισμοί κι' ό γυθώπος ενός σώματος, που έπεσε καταγής. Παγωμένοι από τη φόβη μας, πασακλώσαμε τήν τραγωδία. Τό μικρόφωνο έξακολούθησε να μάς διαβιβάζη ότι γινέταν μέσ' στο σταθμό. Άκούσαμε τό στάσιμο της πόρτας της αίθουσας, έπειτα μία τρομαχτική φωνή που έλεγε:

—Ο Ντόμιναντ εδολοφονήθηκε από μία φωνή, στο όποία κατόρθωσε να ειασφύγη.

Ήπειτα ό σταθμός σταμάτησε τήν έκπομπή του. Ο Λάμεντ έβγαλε ένα στεναγόμο άνακούφισης και με κούταξε μ' άγωνία. Στο βλέμμα του διέκρινα μία βουθή κείσα.

—Μείνε ήσυχος, τού έπτα, ποτέ δεν θά προδώσω τη γυναίκα σου!

Μ' εύχαρίστησε με μισόσθητη φωνή. Άργά τη νύχτα ήρθε σ'όσπίτι κι' η γυναίκα του, φαινόταν ύπερβολικά ταραμμένη κι' έφερε δόλοκληρη. Θεώρησα καλό να τούς αφήσω μόνους. Βρήκα λοιπόν μία πρόφασι κι' έφυγα από τό σπίτι του φίλου μου. Δέν έέρα τί συνέβη μεταξύ τους. Τό γεγονός όμως είνε ότι ύστερ' από λίγες μέρες κατόρθωσα να μάθω όλες τίς λεπτομέρειες αυτής της τραγωδίας κι' ότι ό δικηγόρος Τζώρτζ Λάμεντ κατέρρευσε στα δικαστήρια για να χωρήση τη γυναίκα του. Δεν μπορούσαν πια να ζήσουν μαζί. Τους χωρήσε τό πτώμα του Ντόμιναντ, τού παράξενου Άμερικανού Ροθινσώνου.

